

очаквано отъ тѣхъ, когато на 14 октомврий 1854 г. пжтувалъ за дома си презъ колонията Твърдица и билъ обвиненъ въ шпионство, макаръ да ималъ редовенъ паспортъ отъ генералния управителъ на Бесарабия.

Когато се сключилъ мирътъ въ 1856 г., между бѣжанцитѣ било разгласено, че всѣки е свободенъ да разреши въпроса, где да остане въ бждаще. „Тогава всички съ единъ гласъ отговориха, че желаятъ да се върнатъ въ отечеството си“. И ето, рускитѣ чиновници-грабители побързали да използуватъ най-цинично беззащитнитѣ българи. Тѣ предупредили населението, което ще се вдига, да се събере часъ по-скоро въ Болградъ, срѣдище на българскитѣ колонии, за да мине отъ тамъ подъ стража Дунава. И българитѣ разпродали на подставени отъ тѣзи чиновници лица житата, вещитѣ и другитѣ си припаси на най-низки цени, само за да не закѣснѣятъ. А когато пѣкъ ги предали срещу разписка на турцитѣ при Силистра, сжщитѣ тѣзи чиновници поискали за услугата си ордени отъ Турция! Доколко честни сж били чиновнитѣ и когато сж раздавали отреденитѣ отъ хуманното руско правителство по 15 рубли на глава пжтни разноски на бѣжанцитѣ, оставало въпросъ на тѣхната съвѣсть. Сжщо тѣй и когато руското правителство пожелало да даде награди на нѣкои отличили се българи — и когато безсрамнитѣ чиновници предложили за това недостойни хора отъ своя калибъръ. Проститѣ доброволци отъ преди, при завръщане отъ Русия, се скитали бездомни изъ влахо-молдовскитѣ градове; а ония доброволци, които били нѣкога търговци, започнали съвсемъ от-ново работата си, съ малкото запазена стока. Самъ Селимински, изтерзанъ доста, сжщо трѣбвало да плаща новъ данкъ на родолюбивото си увлѣчение, понеже сврѣхъ всичко друго не могълъ да освободи кжщата си отъ наемателя, който влѣзълъ насила въ нея. „Азъ бѣхъ организаторъ на доброволци въ Влахо-Молдова за въ полза на Русия, а пѣкъ моятъ наемателъ бѣше английски поданикъ. Като врѣхъ на всички беди за бившитѣ доброволци е и това, че публично ги презиратъ. Ето това сж добритѣ резултати за онѣзи, които взеха страната на Русия въ време на настоящата война“, бележи той съ горчивина. Все въ тия бележки Селимински съ ужасъ се пита, какво би станало, ако цѣлиятъ български народъ бѣше се по-